

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Şehadet Eylemi - İstişad Eyleminin Hükümü?

Şehadet Eylemine İntihar Diyerek Kafirlerle Destek Vermek

Batılıların literatürlerinde "şehadet" kavramı olmadığından, Müslümanların cihad esnasında şehadeti göze alarak gerçekleştirdikleri eylemleri onlar "intihar" olarak adlandırıyorlar.

Bu isimlendirme bazı İslami zannedilen yayın organlarına da aynen yansıyor ve halkın dilinde "intihar saldırısı" ismi dolaşmaya başlıyor.

Böyle olunca da "İntihar etmek haram olduğuna göre bu insanlar bu fiilleri neye dayanarak yapıyorlar?" sorusu akla geliyor

"Mu'minlerden öyle adamlar vardır ki, ALLAH'a verdikleri söze sadık kaldılar. Onlardan kimi (ALLAH yolunda şehid edilmek suretiyle) adağını yerine getirdi, kimi de (şehid olmayı) beklemektedir. (Ahidlerinde) hiçbir değişiklik yapmamışlardır." (Ahzab, 23)

Bu ayetin nüzul sebebiyle ilgili olarak, Buhari, Muslim, Tirmizi ve daha başkalarının Enes ibnu Malik (r.anh)'ten rivayet ettiklerine göre, Enes ibnu Malik (r.anh)'in amcası Enes ibnu Nadr (r.anh) Bedir savaşında bulunamayınca:

"Rasulullah (s.a.v.)'ın girdiği ilk çarpışmada bulunamadım. Eğer ALLAH bana Rasulullah (s.a.v.) ile birlikte bir çarpışmaya katılmak nasip ederse, mutlaka nasıl (kahramanca) hareket edeceğimi görecektir" dedi.

Bu kişi Uhud savaşında şehid edildi. Bu savaşta öldürülünceye kadar kahramanca savaştı. Bedeninde kimi gürz, kimi kılıç, kimi de ok yarası olmak üzere seksen küsur yara görüldü. Bu ayeti kerime de onun hakkında indirildi.

(Bu konudaki rivayeti Buhari, Cihad, 12; Tefsir, Ahzab suresi tefsiri, 3; Tirmizi, Ahzab suresi tefsiri, 2,3'de rivayet etmiştir.)

Muslim'in naklettiği bir hadise göre Enes ibnu Malik (r.anh)'in şöyle dediği rivayet edilmiştir:

"Rasulullah (s.a.v.) Uhud gününde ensardan yedi ve Kureyş'ten iki kişiyle birlikte yalnız bırakıldığında, müşriklerin onun üzerine ok yağdırmaları ve kendilerine doğru yaklaşmaları üzerine:

"Bunları kim bizden uzaklaştırır, onun için cennet vardır -yahut- o cennette benim arkadaşımıdır" diye buyurdu. Bunun üzerine ensardan bir adam öne geçti ve öldürülünceye kadar çarpıştı. Sonra yeniden üzerine ok atmaya başladılar.

Rasulullah (s.a.v.) tekrar: "Bunları kim bizden uzaklaştırır, onun için cennet vardır -yahut- o cennette benim arkadaşımıdır" diye buyurdu.

Bunun üzerine ensardan bir adam öne geçti ve öldürülünceye kadar çarpıştı. Bu şekilde tam yedi kişi şehid oluncaya kadar devam etti!!!.

Daha sonra Rasulullah (s.a.v.) yanındaki iki sahabisine: "Arkadaşlarımıza insaf etmedik" diye buyurdu."

(İmam Nevevi, MUslim Şerhi'nde hadisin sonundaki: "Arkadaşlarımıza insaf etmedik" ibaresini şu şekilde açıklamıştır: "Yani Kureyşliler, ensara insaf etmedi. Kureyşliler çarpışmaya çıkmazken ensardan olanlar teker teker çarpışmaya çıkarak şehid edildiklerinden böyle denmiştir.")

Bu olayda dikkat edilirse yedi sahabe Rasulullah (s.a.v.)'a zarar gelmesini önlemek için müşriklerin üzerine atılmış ve geleceği kesin olan bir ölüme kendilerini atarak müşriklerin Rasulullah (s.a.v.)'a yaklaşımlarını engellemişlerdir. Kurtubi, Tefsir'inde bu olaydan, cesaretli bir kimsenin yalnız başına da olsa ölümü göze alarak kalabalık bir düşman grubunun arasına dalıp onlara zarar vermesinin caiz olduğu hükmünü çıkarmıştır.

Enes ibnu Malik (r.anh)'ten rivayet edildiğine göre Bedir'de müşrikler Müslümanlara yaklaşınca Rasulullah (s.a.v.):

"Genişliği göklerle yer kadar olan cennet için kalkın" diye buyurdu.

Ensardan Umeyr ibnu'l-Humam: "Genişliği göklerle yer kadar olan bir cennet mi ey Rasulullah?" dedi.

Rasulullah (s.a.v.): "Evet" dedi.

O da: "Tamam, tamam" dedi.

Bunun üzerine Rasulullah (s.a.v.): "Seni "tamam, tamam" demeye yönelten ne oldu?" diye sordu.

O da: "VALLAHİ, oranın (o cennetin) ehlinde olma arzusundan başka bir şey değil, ey Rasulullah!" dedi.

Rasulullah (s.a.v.): "Sen oranın ehliindensin!" diye buyurdu.

(Umeyr) sonra heybesinden birkaç hurma çıkardı ve onları yemeye başladı.

Sonra: "Ben eğer bu hurmaları yiyinceye kadar yaşarsam bu uzun bir hayat olur" dedi ve

yanındaki hurmaları attı. Sonra öldürölünceye kadar onlarla çarpıştı.!" (Bunu Muslim, İmare, 145'te rivayet etmiştir.)

İmam Nevevi, Muslim Şerhi'nde bu hadisle ilgili açıklamasında şöyle der:

"Buradan bir kişinin kafirlerin birliklerinin arasına dalmasının ve kendisini şehadete atmasının caiz olduğu anlaşılmaktadır. Bu hareket ilim adamlarının büyük çoğunluğuna göre caizdir ve hiçbir keraheti yoktur."

ALLAHu Teala şöyle buyurur:

"İçinde burçları bulunan göğ and olsun; söz verilen kıyamet gününe and olsun; şahidlik edene ve edilene and olsun ki, insanlar öldükten sonra diriltileceklerdir. Hazırladıkları hendekleri, tutuşturulmuş ateşle doldurarak onun çevresinde oturup, iman etmiş kimselere dinlerinden dönmeleri için yaptıkları işkenceleri seyredenler kahrolmuştur! Bu inkarcıların, iman edenlere kızmaları; onların sadece, göklerin ve yerin hükümlanlığı kendisinin bulunan ve övölmeğe layık ve güçlü olan ALLAH'a iman etmiş olmalarındandı. ALLAH her şeye şahiddir." (Buruc :1-9)

Muslim, Sahih'inde, Suheyb'den (r.anh), Rasulullah'ın (s.a.v.) şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Sizden önce bir kral vardı. Onun bir de sihirbazı vardı. Sihirbaz yaşlanınca krala:

"Ben artık yaşlandım. Bana bir oğlan çocuğu gönder ve sihir yapmayı öğreteyim!" dedi. Kral da öğretmesi için ona bir genç gönderdi.

Gencin geçtiği yolda bir rahip yaşıyordu. (Bir gün giderken) rahibe uğrayıp onu dinledi, konuşması hoşuna gitti. Artık sihirbaza gittikçe, rahibe uğruyor, yanında oturup onu dinliyordu. (Bir gün) sihirbaz, delikanlıyı yanına gelince dövdü. Genç de durumu rahibe şikayet etti.

Rahip ona: "Eğer sihirbazdan korkarsan, "Ailem beni oyaladı!" de; ailenden korkacak olursan, "Beni sihirbaz oyaladı" de!" diye tenbihte bulundu.

O bu halde (devam eder) iken, insanlara engel olan büyük bir canavara rastladı. Kendi kendine, "Bugün sihirbazın mı, rahibin mi daha üstün olduğunu bileceğim!" dedi.

Bir taş aldı ve, "ALLAHım! Eğer rahibin işi, sana sihirbazın işinden daha sevimli ise, şu hayvanı öldür ve insanlar geçsinler!" deyip, taşı fırlattı ve hayvanı öldürdü. İnsanlar yollarına devam ettiler.

Delikanlı rahibe gelip durumu anlattı. Rahip ona:

“Evet oğlum, bugün sen benden üstünsün! Görüyorum ki, yüce bir mertebedesin. Sen imtihan geçireceksin. İmtihana maruz kalınca sakın beni anlatma!” dedi.

Çocuk, anadan doğma körleri ve alaca hastalığına yakalananları tedavi ediyor, insanları diğer hastalıklardan da kurtarıyordu. Onu kralın gözleri kör olan bir arkadaşı işitti. Birçok hediyeler alarak yanına geldi ve:

“Eğer beni tedavi edersen, şunların hepsi senindir” dedi.

O da: “Ben kimseyi tedavi etmem, tedavi eden ALLAH’tır. Eğer ALLAH’a iman edersen, sana şifa vermesi için dua edeceğim. O da şifa verecek!” dedi. Adam derhal iman etti, ALLAH da ona şifa verdi.

Adam bundan sonra kralın yanına geldi. Eskiden olduğu gibi yine yanına oturdu.

Kral: “Gözünü sana kim iade etti?” diye sordu.

“Rabbim!” dedi.

Kral, “Senin benden başka bir rabbin mi var?” dedi.

Adam: “Benim de senin de rabbimiz ALLAH’tır!” cevabını verdi.

Kral onu yakalatıp işkence ettirdi. O kadar ki, (gözünü tedavi eden ve ALLAH’a iman etmesini sağlayan) gencin yerini de gösterdi.

Genç de oraya getirildi.

Kral ona: “Ey oğul! Senin sihrin körlerin gözünü açacak, alaca hastalığını tedavi edecek bir dereceye ulaşmış, neler neler yapıyormuşsun!” dedi.

Genç: “Ben kimseyi tedavi etmiyorum, şifayı veren ALLAH’tır!” dedi.

Kral onu da yakalatıp işkence etmeye başladı. O kadar ki, o da rahibin yerini haber verdi. Bunun üzerine rahip getirildi.

Ona: “Dininden dön!” denildi. O bunda direndi. Hemen bir testere getirildi. Başının ortasına konuldu. Ortadan ikiye bölündü ve iki parçası yere düştü. Sonra genç getirildi.

Ona da: “Dininden dön!” denildi. O da bundan kaçındı.

Kral, onu da adamlarından bazılarına teslim etti. “Onu falan dağa gö türün, tepesine kadar çıkarın. Zirveye ulaştığınız zaman (tekrar dininden dönmesini talep edin); dönerse tamam, aksi takdirde dağdan aşağı atın!” dedi.

Gittiler, onu dağa çıkardılar.

Genç: “ALLAHım, bunlara karşı, dilediğin şekilde bana yardım et!” dedi.

Bunun üzerine dağ onları salladı ve hepsi de düştüler.

Genç yürüyerek kralın yanına geldi.

Kral: “Yanındakilere ne oldu?” dedi.

“ALLAH, onlara karşı beni korudu” cevabını verdi.

Kral onu adamlarından bazılarına teslim etti ve: “Bunu bir gemiye götürün. Denizin ortasına kadar gidin. Dininden dönerse tamam, aksi takdirde onu denize atın!” dedi.

Söylendiği şekilde adamları onu götürdü.

Genç orada: “ALLAHım, dilediğin şekilde bunlara karşı bana davran!” diye dua etti. Derhal gemileri alabora oldu ve boğuldular.

Genç yine yürüyerek hükümdara geldi.

Kral: “Yanındakilere ne oldu?” diye sordu.

Genç: “ALLAH onlara karşı beni korudu” dedi. Sonra krala: “Benim emrettiğimi yapmadıkça sen beni öldüremeyeceksin!” dedi.

Kral: “O nedir?” diye sordu.

Genç: “İnsanları geniş bir düzlükte toplarsın, beni bir kütüğe asarsın, sadağımdan bir ok alırsın. Sonra oku, yayın ortasına yerleştirir ve: “Gencin Rabbinin adıyla” dersin. Sonra oku bana atarsın. Eğer bunu yaparsan beni öldürürsün!” dedi.

Hükümdar, hemen halkı bir düzlükte topladı. Genci bir kütüğe astı. Sadağından bir ok aldı. Oku yayının ortasına yerleştirdi. Sonra: “Gencin Rabbinin adıyla!” dedi ve oku fırlattı. Ok çocuğun şakağına isabet etti. Genç, elini şakağına, okun isabet ettiği yere koydu ve ALLAH’ın rahmetine kavuşup öldü.

Halk: “Gencin Rabbine iman ettik!” dediler. Halk bu sözü üç kere tekrar etti.

Sonra krala gelindi ve: “Ne emredersiniz? VALLAHi korktuğunuz başınıza geldi. Halk gencin Rabbine iman etti!” denildi.

Kral hemen yolların başlarına hendekler kazılmasını emretti. Derhal hendekler kazıldı. İçlerinde ateşler yakıldı.

Kral: "Kim dininden dönmezse onu bunlara atın!" diye emir verdi.

İstenen derhal yerine getirildi. Bir ara, beraberinde çocuğu olan bir kadın getirildi.

Kadın oraya düşmekten çekinmişti, çocuğu:

"Anneciğim sabret. Zira sen hak üzeresin!" dedi."

(Muslim, hadisi Kitabu'z-Zuhd ve'r-Rekâik'te, Ashab-ı Uhdud, Sihirbaz ve Gencin Kıssası Bâbı'nda rivayet etmiştir. Ahmed, hadisi Suheyb'den RadıyALLAHu Anhu rivayet etmiştir)

Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye Rahimehullah şöyle der:

"Muslim, Sahih'inde Ashab-ı Uhdud kıssasını rivayet etmiştir. Bu kıssada genç, dinin ortaya çıkması için kendisinin öldürülmesini emretmiştir. Bu nedenle, dört imam da, Müslümanlar için bir faydanın bulunması halinde, öldürülme ihtimali yüksek dahi olsa kişinin, savaş için kafirlerin safına dalmasına cevaz vermişlerdir. Dolayısıyla kişinin, cihadın maslahatı için bir işi yerine getirmesine, öldürüleceğine inanmasına rağmen izin verildiğine göre, dinin maslahatının sağlanması ve hem dini hem de dünyayı bozan düşmanın zararının yok edilmesi için bir başkasının ölümüne sebep olacak bir işin yapılması öncelikle geçerlidir. Zira kişinin kendisini öldürmesi, başkasını öldürmesinden daha büyüktür."

(Mecmuu'l-Fetava, 28/540)

Cesaretli Yiğit Adamın ve Küçük Bir Grubun Şehadet Arzusuyla Çok Sayıdaki Düşmana Dalıp Onları Öldürmek ve Yaralamakla Kahretmenin Fazileti

901- İbni Ebi Hatem tefsirinde İkrime veya Said b. Cubeyr'den, o da İbni Abbas'tan:

"İnsanlardan kimileri Allah'ın rızasını kazanmak uğruna canlar satarlar." (Bakara: 2/207)

Yani canlarını Allah yolunda cihad etme ve hakkını yerine getirmek canlarını/nefislerini satın almış ve bu uğurda ölen kişilerdir.

[Tefsir'ul-Kurtubi: 1/43.]

903 Beyhaki'de Sunen'inde rivayet etmiş. Canın satan kişinin Nehavend gününde olduğunu nakleder. [Es-Sunen'ul-Kubra: 9/46.]

904- İbni Avn, o da Muhammed'ten rivayet etmiş:

"Doğu tarafından müşriklerin askerlerinden bir bölük geldi. Ensardan bir adam onlarla karşılaştı. Onlara hücum etti. Safı yardı çıktı. Sonra aynısını yaparak döndü iki veya üçkez daha yaptı. Bir de baktık ki Sa'd b. Hişarr. bunu Ebu Hureyre'ye anlatıyor.

Ebu Hureyre řu ayeti okudu: "İnsanlardan öyleleri de vardır ki canlarını Allah'ın rızasını kazanmak uğruna satarlar." (Bakara: 2/207)

İbni Ebi Şeybe İbni Ebi Adiyy'den ve ondan rivayet etmiş. (Musannef: 5/322)

905- İbni Ebi Hatem., Kays b. Ebi Hazım'dan o da Muğire b. Şu'be'den rivayet etmiş. Der ki: Bir gazada idik. Bir adam öne atılıp öldürölünceye kadar savaştı. "Kendini kendi eliyle tehlikeye attı" dediler.

Bu konuda Ömer'e yazdı. Ömer (r.anh) ona yazarak:

"Onların dedikleri gibidir. O Allah'ın kendileri hakkında buyurduğu kimselerdendir: "İnsanlardan kimileri de Allah'ın rızasını kazanma uğruna canlarını satarlar" (Bakara: 2/207)

906- Hakim ve İbni Ebi Hatem, Ebu İshak'tan o da Bera'dan (r.a.) rivayet etmişler. Der ki: Bir adam ona:

"Ey Ebu Ammare! Allahu Teala'nın: "Kendi elinizle kendinizi tehlikeye atmayınız..." (Bakara: 2/195) Ayetindeki şahıs, düşman ile karşılaşıp öldürölünceye kadar savaşan mıdır?"

"Hayır" dedi. Lakin o, günah işleyip, Allah onu bana bağışlamaz diyen adamdır." dedi. [Mustedrek Kitab'ut-Tefsir: 2/275-276; İbni Ebi Halem Tefsir: 1/128.]

Hakim "ikisinin şartına göre sahihtir" demiş.

911- Der ki: Şafii (r.aleyh) şöyle dedi:

"Ensardan bir şahıs Biri Mauna sahiplerinden geri kalmıştı. Arkadaşlarının öldürölündüğü yer üstünde kuşların toplandığını/uçuştüğünü gördü. Amr b. Umeyye'ye şöyle dedi:

Şu düşmanlara yönelip saldıracağım. Onlar da beni öldürecekler. Ben arkadaşlarımızın öldürölündüğü bir sahneden geri kal(a)mam.

Söylediğini (hemen) yaptı ve öldürölündü.

Amr b. Umeyye'nin dönüp Rasulullah'a (s.a.v.) bunu anlattı. O da (s.a.v.) onun hakkında güzel şeyler söyledi. Amr'a şöyle dediği de denilmektedir:

Sen de ilerleyip saldırsaydın ya?

[seriyye olarak gönderdi. 1117 Es-Sunen'ul-Kübra: 9/100]

913- Bir çok kişi Tabii'nin tabiinin alimlerinden Kasım b. Muhaymire'den: "Kendi elinizle kendinizi tehlikeye atmayınız." (Bakara: 2/195) Ayeti hakkında şöyle dediğini rivayet etmiş.

Der ki: Tehlike, Allah yolunda infakı/harcamayı terketmektir. Biradam on bin kişiye de saldırırsa yine bunda (bir) beis yoktur,

914- İbni Ebi Şeybe iyi bir isnad ile Mucahid'ten rivayet etmiş.

Der ki: Düşman ile karşılaştığınızda onlara (direnip) saldırınız. Çünkü bu ayet infak konusunda nazil olmuştur. [Musannef: 5/331]

Bunun aynısı (veya benzeri) :

[1086] Said b. Mansur, Sünen: 2/3/166; İbni Cerir Tefsir: 3/583.

[1087] İbni Cerir Tefsir: 3/584.

[1088] a.g.e: 3/583-586.

[1089] a.g.e: 3/585-586.

[1090] a.g.e: 3/586.

[1091] a.g.e: 3/584.

[1092] a.g.e: 3/587.

[1093] a.g.e: 3/586

[1094] Beğavi Tefsir: 1/438. Ve'başkaları rivayet etmiş. [Said b. Mansur Mücahid'ten: 2/3/166 ve İbni Cerir tefsirinde: 3/583'de tahrir etmiştir]

924- Sahihayn'de Yezid b. Ebi Ubeyd'ten.

Der ki: Seleme b. Ekva'ya (r.a.) dedim ki, Hudeybiye günü Rasulullah (s.a.v.) ile ne üzere biat ettiniz?

"Ölüm üzerine" diye cevap verdi

[Feth'ul-Bari, Kitab'ul-Meğazi, Babu Gazvet'il-Hudeybiy-yeti: 7/449, H. no: 4169; Kitab'ul-Ahkam, Babu Keyfe Yubayi'ul-îma-mu en-Nase: 13/193; Muslim Kitab'ul-İmare, Babu İstihbabu Mubayeat'il-İmam el-Leys: 3/1486, H. no: 1860]

(İbn Nehhas ; Cihad : Cilt :1)

ELMALILI Muhammed Hamdi Yazır TEFSİRİ

"ALLAH yolunda mal harcayın da kendinizi ellerinizle tehlikeye bırakmayın ve güzel hareket edin. Çünkü ALLAH güzellik ve iyilik edenleri sever." Bakara 195

Bunun için: ALLAH yolunda infak da yapın. Mal hazırlayıp harp ihtiyaçlarına sarfedilmek üzere vergi, yardım verin. Fakat yalnız mal kazanmak sevdasına düşüp de, Kendi kendinizi tehlikeye de bırakmayın.

Sadece para kazanma ve istirahat etme sevdasının, insanları, esirlik istilas ve mahkûmluk gibi büyük tehlikelere düşüreceğini, bu tehlikenin önüne geçmenin ancak ALLAH yolunda harbetmek ve harbe alışmakla mümkün olacağını unutmayın. Bu âyetin gelişi ve nuzul sebebi, ALLAH yolunda harp ve çarpışmadan ve o uğurda mal harcamadan kaçınmanın bir tehlike olduğunu hatırlatmak içindir.

Tirmizi ve Ebu Davud'da da, tahric olunduğu üzere rivayet ediliyor ki:

"Emeviler devrinde Abdurrahman b. Velid kumandasında bir İslâm ordusu, Kostantiniye yani İstanbul şehrine gaza etmişti. Ebu Eyyub el-Ensârî hazretleri de bu askerler arasındaydı. Rumlar şehrin surlarına arkalarını dayamışlardı. O sırada müslümanlardan bir zat, kaledeki düşman üzerine açıktan hücum etmiş, bunu gören İslâm cemaati:

'Bırak, bırak! Lâilahe illALLAH, kendi kendini tehlikeye atıyor.' demişlerdi.

Bunun üzerine Hz. Ebu Eyyûb el-Ensârî:

'Ey müslümanlar! Bu âyet biz Ensar topluluğu hakkında nazil oldu. O vakit ki ALLAH Peygamberine yardım etti ve dini olan İslâm'ı galibiyete mazhar kıldı. O zaman biz artık mallarımızın başında durup onların ıslahı ile meşgul olalım mı?' demiştik.

ALLAH Teâlâ: **'ALLAH yolunda sarfediniz. Kendi kendinizi ellerinizle tehlikeye bırakmayınız.'** (Bakara, 195) âyetini indirdi.

Bundan dolayı kendini tehlikeye atmak, mallarımızın başında durup, onları ıslah ile uğraşmamız ve cihadı terketmemizdir.' demiştir.

Bunun üzerine hiç durmayıp ALLAH yolunda cihada girişmiş ve nihayet 90 küsur yaşlarında , İstanbul'un fethi için mücadele ederken şehid olmuştur. Kabrini ise vasiyeti üzerine İstanbul surlarına yakın bölgede defnolunmuştur."

Ebu Eyyub el-Ensârî böylece kendini tehlikeye atmanın, ALLAH yolunda cihadı terketmek demek olduğunu ve âyetin bu hususta nazil olduğunu haber vermiştir.

İbnu Abbas'tan, Huzeýfe'den, Hasen, Katâde, Mucâhid, Dahhak'tan da böyle rivayet edilmiştir. Bera' b. Âzib ve Ubeyde es-Selmanî hazretlerinden, "Elleriyle kendini tehlikeye

atmak, günah işlemekle mağfiretten ümidi kesmek" demek olduğu da rivayet edilmiştir. Bunun, infak karinesiyle: "Harcamada israf edip, yiyecek, içecek bulamayacak dereceye vararak telef olmak" mânâsına olduğu da söylenmiş, "Düşmana tesir etmeyecek bir şekilde harbe atılmak" demek olduğu da belirtilmiştir ki Ebu Eyyub'un itiraz ettiği ve nuzul sebebini söylediği cemaatin görüşü de bu idi.

"Sebebin özel oluşu, hükmün genel oluşuna engel olmayacağından" ve bu mânâların toplanmasında da çelişki ve terslik bulunmadığından âyetin tamamına şamil olması da caizdir.

Bunun için İmam Muhammed, "**Siyer-i Kebir**"inde der ki: "Tek başına bir adam, bin kişiye hücum edecek olsa, eğer kurtulma veya düşmanı kırma ve tesir etme ümidi varsa, sakınca yoktur. Kurtulma veya düşmanı kırma ümidi yoksa mekruhtur. Çünkü müslümanlara bir faydası olmaksızın kendini ölüme atmış olur. Bunu yapacak olan kimse ya kurtulmak veya müslümanlara bir faydası bulunmak ümidi olursa yapmalıdır. Kurtulma ve düşmanı kırma ümidi olmadığı halde diğer müslümanlara cesaret versin ve böylece düşmanı tepelesinler diye misal gösterilecek bir örnek olmak üzere yaparsa sakınca yoktur.."

Bu yasaklama sahihtir. Bundan dolayı dine veya mu'minlere hiçbir menfaati olmaksızın kendini öldürmek uygun değildir. Fakat kendini öldürmede dine ait bir menfaat varsa; o zaman da bunu yapmak, pek şerefli bir makam olur ki Cenab-ı ALLAH, Rasulullah'ın ashabını bununla övmüştür.

"ALLAH, mu'minlerden canlarını ve mallarını kendilerine cennet vermek üzere satın aldı. Onlar ALLAH yolunda savaşır ve öldürürler ve öldürülürler." (Tevbe, 111).

Yine: **"ALLAH yolunda öldürülenleri sakın ölümler sanma. Bilakis onlar diridirler. Rableri yanında rızıklandırılır." (Âl-i İmrân, 169)** buyurmuştur.

Ebu Eyyûb el-Ensârî hazretleri de bu makamı göstermiştir. Bundan dolayı sırf huzura düşkünlükte tehlike bulunduğu gibi, harp bakımından da tehlike bulunabilir. O da düşmana tesir icra etmeyecek, boş yere bir müslümanı yok edecek olan husustur.

Müslümanlara faydası olmadığı gibi aksine zararı bilinirse, o zaman harbe atılmak ve kendini öldürmek hiç caiz olmaz. Fakat insanlık gafleti, harbi, mutlak bir tehlike zannedebileceği için; bu âyet mal kazanacağız, rahat edeceğiz diye dalıp, cihadı terketmenin tehlike olduğunu hatırlatma hususunda nâzil olmuş ve o şerefli makamı göstermiştir.

Demek ki barış tehlikesi, ibare ile; savaş tehlikesi de işaret ile hatırlatılmıştır.

Ey müminler! Bunlara dikkat edin, ve her hususta iyilikle muamele edin, yaptığınızı güzel

yapın, sizden asıl istenen, iyiliktir. Çünkü, ALLAH hep iyilik edenleri sever. Bunun için harcamayı da en güzel şekilde yapın ve herhangi bir kötülüğü, en güzel biçimde ortadan kaldırın. Aynı ile karşılık vermeyi, daha güzeli mümkün olmadığı zaman yapın. Kötülüğün cezası kötülük ise de, "Sen kötülüğü en güzel iyilikle bertaraf et." (Muminûn, 23/96) emri gereğince kötülüğü de en güzel şekilde savın. Harbi de en güzel sebep, en güzel vasıta kabul edip en güzel şekilde yapın ve ancak ALLAH yolunda yapın.

Kur'anı Kerim Elmalılı Tefsiri - Bakara Suresi (97-196 Ayetler)

Said Nursi , MEKTUBAT

Alıntı:

"Kim bir mü'mini kasten öldürürse, cezası, içinde ebediyyen kalacağı cehennemdir" (Nisa Suresi, 92)

Kur'an-ı Kerim'in en esas düsturlarından birisi şudur ki Müslümanlar bunu düstur etmişlerdir. Düstur şudur:

مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا

("Kim bir cana kıymamış veya yeryüzünde fesat çıkarmamış birisini öldürürse, bütün insanları öldürmüş gibidir." (Mâide Sûresi: 5:32.) -) ayetin mânâ-ı îşârîsiyle, bir mâsumun hakkı, bütün halk için dahi iptal edilmez. Bir fert dahi, umurun selâmeti için feda edilmez. Cenâb-ı Hakkın nazar-ı merhametinde hak haktır, küçüğüne büyüğüne bakılmaz. Küçük, büyük için iptal edilmez. Bir cemaatin selâmeti için, bir ferdin rızası bulunmadan, hayatı ve hakkı feda edilmez. Hamiyet namına, rızasıyla olsa, o başka meseledir.

Said Nursi kırmızı renklendirdiğim kısımda ; Bir devlet , topluluk veya cemaat kendilerinin selameti kurutuluşları için isterse 1 kişi olsun onun hayatını feda ederek kendi canlarını kurtaramayacaklarını bildirmektedir. Hak 1 kişi de olsa pekçok kişide olsa aynıdır demektedir. Bir topluluğu kurtarmak için 1 kişi bile olsa öldüremeyeceklerini yada öldürmesi için kafirlere teslim edemeyeceklerini söylemekte bu sözünü maide 32 ayetiyle desteklemektedir. (aynen katılıyorum)

Mavi renklendirdiğim yazısında ise bu ölüm ancak bir şartla caiz olabileceğini, onunda HAMİYET NAMINA ve KENDİ İSTEĞİYLE yapılması yani o bir kişi kendi hür (cüz-i) iradesi kimsenin baskısı ve zorlamasıyla olmadan o devleti , topluluğu yada cemaatı kurtarmak , kafir istilasından kurtarmak düşmanın defi vatanın kurtulması gibi KUTSAL

AMAÇLA yapılmasının "bir kişiyi haksız yere öldürme" sınıfına girmeyeceğini , bunun istişhadi - şehadet eylemi olduğunu övmüştür.

(Nurcuyum diyenlerin neci oldukları ortadadır)

MEKTUBAT sayfa 57

Risale-i Nur Enstitüsü | Risale-i Nur Külliyyatı

Yine insanlardan kimi de vardır ki, Allah'ın rızasına ermek için kendini feda eder. Allah ise kullarına çok merhametlidir Bakara 207

Hz. Ömer , Hz.Ali , Abdullah b.Abbas , Ebu Hureyre ve Hasan-ı basri'den nakledilen görüş :

Canını Allah yolunda adayarak cihad eden ve iyiliği emredip kötülükten sakındıran herkesi ifade etmektedir.

Muğire diyor ki :

"Ömer b. El-Hattab , bir ordu gönderip bir kaleyi kuşattı. Becile kabilesinden bir adam , ordunun önüne geçip düşmanla savaştı ve öldürüldü. İnsanlar onun hakkında çokça konuştular ve "Kendisini eliyle tehlikeye attı" dediler.

Bu konuşmalar Ömer b. El-Hattab'a ulaştı.

O da "Yalan söylüyorlar . Aziz ve Celil olan Allah : "İnsanlardan öylesi de vardırki Allahın rızasını kazanmak için canını verir. Allah kullarına karşı çok merhametlidir" buyurmadı mı ?" dedi .

Ebu Hureyre 'de , Hişam b. Amirin , düşmanın saflarına hücum ederek onların saflarını yardığı zaman onun hakkında "Kendisini eliyle tehlikeye attı" diyen kimselere karşı da bu ayet-i kerimeyi okumuştur.

Hasan-ı Basri bu ayeti okuduktan sonra şunları söylemiştir :

"Bu ayetin kimin hakkında indiğini biliyormusunuz ? Bu ayet şöyle bir Müslüman hakkında inmiştir. O , bir kafirle karşılaşır ve ona " La İlahe İllallah" de . Bunu söylediğin takdirde , canını ve malını da korumuş olursun . Ancak canın ve malın hakkında cezayı hak etme durumun hariçtir..." der.

Kafir ise bu sözü söylememekte diretir. Müslüman da " Vallahi ben kendimi Allaha satıyorum " der. İlerler ve onunla öldürülünceye kadar savaşırlar. İşte bu ayet bu gibi

Müslümanlar hakkında nazil olmuştur.

Taberi de ayetin genel ifadesini göz önünde bulundurarak bu son izah şeklini tercih etmiş ve ayetin her iyiliği emredip kötülüğe mani olanları ifade ettiğini , bu itibarla Suheyb'in ve ebu Zer'in de burada zikredilen insanlara dahil olduklarını söylemiştir. (Taberi Tefsiri. c:1 sayfa 510)

Ünlü tefsir alimi Cassas'ın Ahkamu'l-Kur'an, C.1, sh. 309'da naklettiğine göre hanefi alimlerinden Muhammed ibnu Hasan eş-Şeybani şöyle demiştir:

"Eğer sonuçta kurtulabileceğini veya öldürülse de düşmana zarar verebileceğini tahmin ediyorsa bir kişinin bin kişiye karşı saldırı gerçekleştirmesinde sakınca yoktur... Sonuçta kurtulamayacağını hatta düşmana da bir zarar veremeyeceğini ama Müslümanlara cesaret kazandıracağını, böylece onların kendisini örnek alarak düşman karşısında aynı cesaretle çarpışacaklarını hesap ediyorsa yine de saldırıda bulunmasında bir sakınca yoktur. Allah'ın izniyle bu hareketinden dolayı sevap alacağını umarım.

Yine Maliki alimlerinden İbnu Huveyz Mikdad şöyle demiştir:

"Bir kişinin bir gruba yahut kalabalık bir asker topluluğuna saldırması konusuna gelince: Bu kişi eğer kendisinin öldürüleceği ama bununla birlikte düşmana zarar verebileceği veya başarılı çarpışma yapabileceği ya da Müslümanların yararına olacak bir etki yapabileceği kanaatini taşıyorsa bu hareketi caiz olur."

Bu olayda dikkat edilirse yedi sahabe Rasulullah (s.a.v.)'a zarar gelmesini önlemek için müşriklerin üzerine atılmış ve geleceği kesin olan bir ölüme kendilerini atarak müşriklerin Rasulullah (s.a.v.)'a yaklaşımlarını engellemişlerdir. Kurtubi, Tefsir'inde bu olaydan, cesaretli bir kimsenin yalnız başına da olsa ölümü göze alarak kalabalık bir düşman grubunun arasına dalıp onlara zarar vermesinin caiz olduğu hükmünü çıkarmıştır.

Çağımızın meşhur alimleri de aynı şeyi vurgulamaktadırlar. İşte Prof. Dr. Yusuf el-Karadavi'nin konuyla ilgili hutbesinden birkaç cümle:

"Ne yazık ki HAMAS'taki kardeşlerimiz yoğun bir baskıya maruz kalınca bütün herkes bıçaklarını onlara doğru çevirdi. Böylece herkes onlara sövmeye, ağır tenkitler ve lanetler yağdırmaya başladı... Böylece suçlular ve terör hamlesi başlatan teröristler topluluğu haline geldiler. Oysa daha dün kadar intifadanın fedaileri, kendilerini şehadete atan büyük kahramanlardı. Bu hareketin geçmişte kahramanca eylemler olarak nitelenen eylemleri nasıl oldu da birden bire "intiha saldırıları" haline geldi? Bunun tek sebebi Arap toplumlarının kafalarının yahudileştirilmesidir. İsrail zihinleri yahudileştirdi. Medya, Rabbimizin merhamet ettiklerinin dışında kalanların kafalarını yahudileştirdi. Rabbimizin

koruduklarının -ki onların sayıları da azdır- dışında kalan politikacıları yahudileştirdi. Böylece kahramanları teröristler, onların eylemlerini de cinayet eylemleri olarak adlandırmaya başladık..."

Caiz değil diyenler bu dinin yapısını kavrayamamış , İslam devletinin yokluğunda kafir oryantalistlerin eleştiri ve tenkitleri karşısında tutunamayıp , etkilenererek onların dümen suyuna uyarak hoş görülme uğruna fetva peydahlamaya çalışan ayak takımlarıdır .

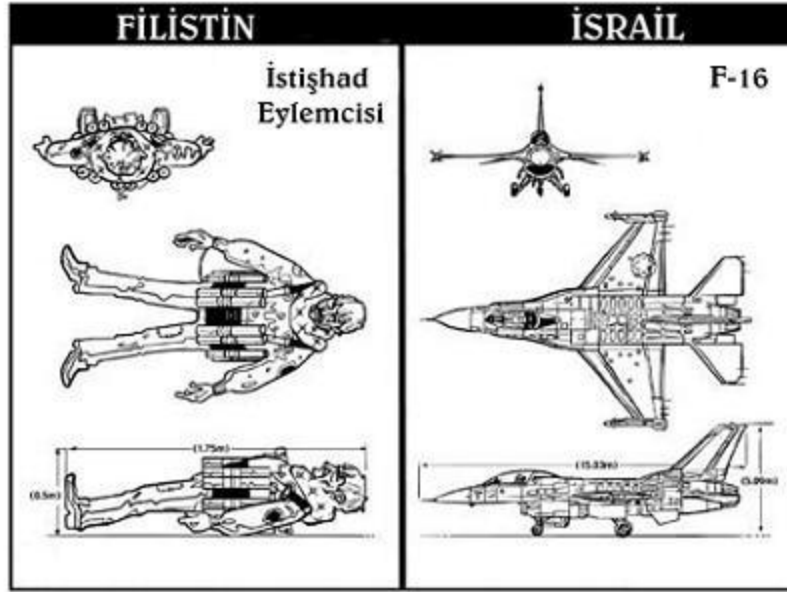
Bu tür kişilerin diğer bir hezeyanları ise islamdaki cihadı "savunma cihadı"dır diyerek küçültüp küfredenlerdir!

Sahabelerin davet mektuplarını ve savaşlarının mahiyetini kavrayamayan bu ezikler , utanmadan her cuma ve pazar eyyubel ensarinin kabrini ve turbesine giderek şefaet ve duada araçlar kılmaktan çekinmezler. !!!

Sahabelerin ölümü göze alarak düşman ordularının içlerine dalışlarını , düşman kalesine girebilmek için mancınıkla fırlatılıp ölümlerini , ashabı uhud kıssasındaki (sahih hadis) çocuğun , krala kendisini öldürebilme şartını öğretmesini anlayamayan din fukaralarıdır !

Yine bu bel'am imitasyonları , Türk-Yunan savaşında düşman cephaneliğine (düşmanı mühimmat yönüyle zayıflatmak için - kafir asker ölmediği halde) gizlice dalıp havaya uçuran ve bu arada kendi canını FEDA eden Küçük Ali'lerin yaptıklarına kendi vatanları !! uğruna olduğu için caiz görmektedirler !!!

Yine faşizan bir din itikadına sahip olanlar , elindeki bezi sırf kaleye dikebilmek için öldürülen ulubatlı hasana türk olması hasebiye şehid demekten çekinmeyenlerdir !!

İsrail'e ağzını açmayan bazı Müslüman'lar, Filistin'in İstişhadi eylemcilerine dil uzatmaya başladılar.

Aynı mesele hakkında bir kardeşimin bana yöneltmiş olduğu bir soruya verdiğim cevabı da faydalı olacağını düşündüğümünden buraya da yazmayı münasib gördüm.

Soru : ALLAH razi olsun calismalarinizdan dolayi bisey eklemek istiyorum soruyla biz bunlari insanlara anlattigimizda bize hak veren kardeslerimiz , londradaki, abd deki ya da madriddeki saldirilar hakkında "onlari dogru bulmuyoruz diyorlar " ve gerekce olarakta anlattigimiz olaylari savas olan yerlerde yapilabilecegini söylüyorlar ... savas olmayan yerlerde böyle seylerin yapılmasının dogru olmadigini söylüyorlar ... bu söylemleri verilecek cevabi buraya yazarsanız size minnettar olurum ve umarım ki yönlendirdiğim kisilerde sizin yazilarinizdan bu konuyu daha iyi kavrayabilirler . Selamun Aleykum.w.r.w.b

Şehadet eylemine caiz diyen alimler londra , abd , israil , madrid , mısır , tunus vs gibi bi'l-fiil cihad ! olmayan yerlerdeki patlamalar hakkındaki görüşlerinde 2 ye ayrılmış durumdadırlar.

Oralarda da kafirler öldürülebilir diyenlere baktığımızda görüyoruz ki bu alimler cihad alanlarında canlarıyla , mallarıyla mücadele eden , bu işin içinde bilhassa yaşayarak olanlardır .

Kendi ülkelerini işgal eden kafir askerlerine karşı bombalama eylemlerine cevaz veripte , işgal edenlerin ülkelerinde sivil ! vatandaşların da öldüğü bombalama eylemlerine karşı çıkanlara baktığımızda demokratik laik ülkelerde oturup , cihadın şartlarını ve koşullarını

bizzat yaşamadan ahkam kesenler olduğunu gözlemlemekteyiz .

Ben de bir müslüman (alim değil) olarak cevaz verenlerin-görenlerin safındayım. Evet bu eylemler esnasında öncelikli hedef olarak kafir devletlerin silahlı ordusunu ortadan kaldırmak olsa da , stratejik ve kritik hedeflerinin de imhası esnasında zaruri durumlardan dolayı o tağutun ülkesinde ikamet eden sivillerin ölmesinde bir sakınca yoktur. (âllahu alem)

Beni bu şekilde inanmaya sevk eden delillerden biri Ebu Basir ve Ebu Cendelin ticaret kervanlarına saldırı düzenlemesi gelmektedir.

Rasulullahın (s.a.v) bu saldırıları onayladığı , hatta Hudeybiye antlaşmasının müslümanların lehine oluşmasına etken olduğu bilinen bir gerçektir !

Bunun haricinde şu hadisler konuyla ilişkilidir :

Kadınlarla Çocukların Gece Baskınlarında Kasıdsız Olarak Öldürülmelerinin Cevazı Babı

26- (1745) Bize Yahya b. Yahya ile Saîd b. Mansur ve Amru'n-Nâkıd, toptan İbni Uyeyne'den rivayet ettiler.

Yahya (Dedi ki) : Bize Süfyân b. Uyeyne, Zührî'den, o da Ubeydullah'dan, o da İbni Abbas'dan, o da Sa'b b. Cessâme'den naklen haber verdi. Sa'b şöyle demiş:

Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'e müşriklerden gece baskınına uğrayan zürriyetlerin hükmü soruldu. Bu suretle müslümanlar onların kadınlarına ve çocuklarına isabet ediyorlardı. Peygamber [s.a.v):

«Onlar onlardandır. buyurdular. (Muslim ; Cihad 26)

27- (...) Bize Abd b. Humeyd rivayet etti. (Dedi ki) : Bize Abdürrazzâk haber verdi. (Dedi ki) : Bize Ma'mer, Zührî'den, o da Ubeydullah b. Abdillâh b. Utbe'den, o da İbni Abbâs'dan, o da Sa'b b. Cessâme'den naklen haber verdi. (Şöyle demiş) :

— Yâ Rasûlâllah! Biz gece baskınında müşriklerin zürriyetlerine isabet ediyoruz! dedim, «Onlar onlardandır.» buyurdular. (Muslim ; Cihad 27)

حدثنا محمد بن أبي محمد قال حدثنا أبي قال حدثنا سعيد قال حدثنا يوسف بن يحيى قال حدثنا عبدالمك قال حدثنا الطلحي عن عبد الرحمن بن زيد بن أسلم عن أبيه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال لا يزال الجهاد حلوا أخضر ما قطر القطر من السماء وسيأتي على الناس زمان يقول فيه قراء منهم ليس هذا زمان جهاد فمن أدرك ذلك الزمان فنعم زمان الجهاد قالوا يا رسول الله واحد

يقول ذلك فقال نعم من عليه لعنة الله والملائكة

والناس أجمعين

Zeyd b. Eslem'den, o da babasından, o da Rasulullah (s.a.v) şöyle dediğini rivayet eder:

"Gökten yağmur yağdıkça cihad tatlı ve yeşil kalacaktır. İnsanların üzerine bir zaman gelir ki, onlardan bazı kurralar; "bu zaman cihad zamanı değildir" derler.

Sizden kim bu zamana yetişirse o dönem ne güzel cihad dönemidir."

Dediler ki: Ey Allah'ın Rasulü! Onlardan biri mi bunu söyleyecek?

Buyurdu ki: Evet Allah'ın meleklerin ve tüm insanların lanetlediği kişi?

(İmam Nevevi;Tagribul Tezhib, Şifa-i Essudur,Meşariul Eşvag ile Mesari El Uşşag) Sebtî'nin Şifaus Sudur adlı eserinden naklen; İbni Nehhas Meşariul Eşvak(no 40) Allame ed-Danî Sunenul Varide Fil Fiten(3/751 no 371) isnad zayıf olup mürseldir. İsnadında bulunan Abdurrahman Bin Zeyd bin Eslem ittifakla zayıf bir ravidir.İbn Mesud r.a.'den merfuan; bkz. Ebu Yala(9/274) Maksadu Ali(902) Mecma(5/280) Metalibu Aliye(1890) isnadında müdellis bir ravi olan Bakıyye Bin Velid vardır. Ebu Ya'la'nın Mu'ceminin ulaşabildiğim nushalarında Bakıyye an'ane ile rivayet etmiştir. Lakin İbni Kesir'in Ebu Ya'la'dan nakline göre Bakıyye Bin Velid, tahdis siğasını eda etmiştir. İbn Kesir Camiu'l Mesanid(27/249) Neticede rivayetin isnadı kopuktur. Çünkü Ubeydullah Bin Abdullah'ın İbn Mesud (r.anh)'den rivayeti mürseldir. Enes r.a.'den diğer bir şahidi; İbn Asakir Tarihu Dimeşk(43/347) Kenzul Ummal(4/556) bunun da isnadı zayıftır.

İbni Ömer r.a.'dan merfuan;

"İyne ile alışveriş yaptığınız (yani taksitle alıp peşin sattığınız), sığırların kuyruklarından tutunup çiftçiliğe razı olduğunuz ve cihadı terk ettiğiniz zaman, Allah üzerinize zillet musallat eder ve dininize dönünceye kadar da kaldırmaz."

(Elbani Sahiha(no 11) Ebu Davud(3462) Dulabi Kuna'da(2/62) İbni Adiy Kamil'de(256/2) Beyhaki(5/316) Beyhaki Şuab(2/92) Ahmed(2/28, 84) Taberani(3/207) Ebu Nuaym(1/313) Ru'yani(s.247) İbni Ebid Dünya Ukubat(s.79) Camius Sağır(740) İbni Nehhas Meşariül Eşvak(32) Cem'ül Fevaid(6158) İbni Ömer r.a.'dan müteaddit tariklerle rivayet ettiler. Tariklerin tümüyle sahih olmaktadır. Ayrıca Aişe r.a.'nın, iyne alışverişine karşı çıktığına dair rivayet için Ahmed(4/180)

Kafirlerin Ağaçlarını Kesme ve Yakmanın Cevazı Babı

29- (1746) Bize Yahya b. Yahya ile Muhammed b. Rumh rivayet ettiler. (Dediler ki) : Bize Leys haber verdi. Bize Kuteybetu'bnü Saîd de rivayet etti. (Dedi ki) : Bize Leys, Nâ-fi'den, o da Abdullah'dan naklen rivayet etti ki, Rasûlullah (Sahallahu Aleyhi ve Sellem) Benî Nadîr'in hurmalarını yakmış ve kesmiş. Bu yer Buveyre'dir.

Kuteybe ile İbni Rumh kendi hadîslerinde şunu ziyade ettiler: «Bunun üzerine Allah (Azze ve Celie):

Yaş ağaç nâmına her neyi keser veya kökleri üstünde ayakta bırakırsanız (bu) Allah'ın izniyledir: Hem de yoldan çıkanları rezîl etsin diye! [Haşr : 5.] âyet-i kerîmesini indirdi.»

Kafirlerin savaşla alakası olmayan ağaçları bile kesilerek öldürülmüştür !

Bilhassa 11 eylül Bayramından sonra dünya tağutunun elebaşısı Buşh isimli kafir dünya Tv lerinde verilen konuşmasında tüm dünya ülkelerine "YA BİZİM TARAFIMIZDASINIZ YADA TERÖRİSTLERİN SAFINDASINIZ , TARAFSIZ KALMAK YOK" ultimatonunu vermiştir.

Bu baskı ve tehditi üzerine Nato , kendisiyle hiç bir ilişkisi olmamasına rağmen 5. maddeyi uygulamaya sokarak "birimize yapılan saldırı hepimize yapılmıştır" diyerek eksiksiz asker göndererek Afganistan sonrada Irak işgal edilmiş , müslümanlar katledilmiştir.

Dünyanın bir ucundaki , daha 50 sene önce Amerikadan 2 şehrine atom bombası yiyen Japonya bile hiç bir ilişkisi olmamasına rağmen Çin , kore , hindistan'la beraber asker göndermişlerdir.

Bush kafirinin Tv de konuşmasıyla artık müslümanların cihadı tüm dünya kafirlerine karşı bir hal almıştır! Hatta o konuşmasında bush " Haçlı seferi başlattık " sözünü 2 kere söylemiştir .

Hakikatten de tüm kafirler , Hıristiyan güçleriyle birlikte "Küfür tek millettir" hükmünü ispata koyulmuşlardır .

Bu hakikatleri görmek istemeyenlere Seyyid Kutubun yoldaki işaretler kitabından bir paragraf aktarmak istiyorum: Allah yolunda cihad başlığı :

"İslâm ile ilgili isimlerinden başka hiç bir şeyleri kalmayan ve gelecek Müslüman nesiller için aklen ve ruhen hayat gerçeğinin baskısı altında hezimete uğrayanlar şöyle demektedirler:

İslâm ancak savunma için savaştır. Bu dini, yönteminden ayırmakla iyilik ettiklerini

sanıyorlar. O yöntem ki, bütün bir yeryüzünde tağutları yok edip, insanların yalnızca Allah'a ibadet etmelerini sağlamayı, onları kullara ibadetten kurtarıp, kulların Rabbine ibadet etmelerini hedeflemişlerdir. Bunu, akidesini zorla kabul ettirerek yaptırmaz. İnsanlarla bu akide arasındaki engelleri kaldırarak ya da cizye vermeye veya İslâmını ilan edinceye kadar onlarla savaşarak yapar. Ortalık temizlendikten sonra insan, bütün bir hürriyetini kullanarak, ister bu akideyi kabul eder, isterse kabul etmez.

"İslâm'da Cihad" konusunda, aklen ve ruhen bozguna uğrayanlar, bu 'itham'dan İslâm'ı kurtarmaya çalışırken, akideyi zorla kabul etmeyi reddeden nasla ilgili bu dinin yöntemiyle; insanlarla bu dinin arasına giren, kulu kula ibadet ettiren, Allah'a ibadet etmekten alıkoyan maddî, siyasal güçlerin yok edilmesi ile ilgili yöntemi birbirine karıştırmaktadır. Bunlar farklı şeylerdir ve buna mahal de yoktur. Bu karıştırmadan daha da ötesi bu bozgundan dolayı, İslâm'daki cihadı, bugün "savunma savaşı" adı verilen şeye hasretmeye çalışıyorlar. İslâm'daki cihad kavramı, ne insanların bugün yaptıkları savaşla, ne etkenleriyle ne de özellikleriyle ilgisi olan bir şeydir. Cihadın etkenleri "İslâm'ın" yapısıyla, şu dünyadaki rolüyle ve Allah'ın belirlediği hedefleriyle bağlantılıdır. Bundan dolayı Allah peygamberini bu risaletle göndermiş, onu en son peygamber, risaletini de en son risalet kılmıştır.

Bu din, yeryüzünde insanın, kula kulluktan -insanın hevasına ibadet etmesi de kula kulluktur. Kurtarılmasının genel bir ilânıdır. Bu, tek olan Allah'ın uluhiyetinin, âlemlere olan rububiyetinin ilanıdır. Tek olan Allah'ın âlemlere rububiyetinin anlamı, bütün çeşit ve biçimleriyle insanın egemenliğine karşı yapılan bir devrim, yeryüzünün neresinde olursa olsun beşeri otoritelere karşı bir başkaldırıdır. Her ne şekilde olursa olsun insanın uluhiyyetine bir isyandır, bir kıyamdır. Bu kıyam, hükmetmenin, hüküm merciinin insan olmasına, güç kaynağının insan olmasına, insanın ilahlaştırılmasına, bazısının Allah'ı bırakıp Rabler edinilmesinedir. Bu ilânın anlamı, Allah'ın gasbedilen otoritesini O'na geri iade etmek, kendi koydukları kanunlarla insanlara hükmedenleri, kimilerini Rab, kimilerini de kul makamına koyanları reddetmektir. Bunun anlamı yeryüzüne Allah'ın egemenliğinin hakim olması için insanın egemenliğinin paramparça olmasıdır.

Ya da Kuranî ifade ile:

"Hem gökte, hem de yeryüzünde ilah olan O'dur." (Zuhruf,84)

"Hüküm Ancak Allah'a aittir. O'ndan başkasına ibadet etmemenizi emretti. Bu dosdoğru dindir." (Yusuf, 40)

"De ki: "Ey kitab ehli! Ancak Allah'a ibadet etmek, O'na hiç bir şeyi şirk koşturmak, Allah'ı bırakıp birbirinizi Rab olarak benimsememek üzere, bizimle sizin aranızda müşterek bir

söze gelin." Eğer yüz çevirirlerse, "Bizim müslüman olduğumuza şahid olun" deyin." (Âl-i İmrân, 64)

Başta Amerika halkı Bush'u , İngiltere halkı da Blair'i 2. kez seçimlerde seçerek Müslümanlarla verilen savaş konusunda arkasında olduklarının mesajını destekleriyle vermişlerdir. Bu halklar vergilerini ve çocuklarını (koca , kardeş vs) müslümanlarla savaşa göndermektedirler. Gönderileceğini bilerek savaşın devamı için oy vermişlerdir.

Bu ülkelerdeki müslümanların eylemleri sonucu savaşa karşı çıkan insanlar da ölmüş olabilir (muhtemeldir) .

Usume Bin laden (Allah muahafaza etsin) , kafirlerin Afganistana saldırısından sonra bu ülkelerdeki müslümanlara çağrıda bulunarak kafirlerle iç içe yaşamamalarını , müslümanların bir arada yaşamalarını söyleyerek yapacağı eylemlere karşı tedbir almalarını bildirmiştir.

Buna rağmen ölen savaş karşıtları (müslüman -kafir) olabilir, böylelerinin durumları Allah o kişileri inançlarına göre haşredecektir.

وعن ابن عمر رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: [قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: إِذَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِقَوْمٍ عَذَابًا أَصَابَ الْعَذَابُ مَنْ كَانَ فِيهِمْ ثُمَّ بُعِثُوا عَلَى نِيَّاتِهِمْ].
أَخْرَجَهُ الشَّيْخَان -2- 5752-

İbnu Ömer radiyallahu anhümâ anlatıyor:

"Rasûlullah (aleyissalâtu vesselâm) buyurdular ki:

"Allah bir kavme azap indirdi mi, o azab, kavmin içinde bulunan herkese isabet eder. Sonra, (kıyamet gününde) herkes niyetlerine [ve amellerine] göre diriltirler."

[Buhârî, Fiten 19; Muslim, Sıfatu'l-Cenne 84, (2879).]

[İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, Akçağ Yayınları: 16/116.]

Açıklama :

Rasûlullah (aleyissalâtu vesselâm), bu hadislerinde yaptıkları kötülükler sebebiyle, bir kavme İlâhî ceza geldiği takdirde, iyilerin bu cezadan hariç kalmayacaklarını, dünyevî azaba, kötülerle birlikte aynen iştirak edeceklerini; ancak ahirette, iyilerin dünyadaki niyet ve amellerine uygun olarak hayır üzere diriltileceklerini, iyiliklerinin zayi olmayacağını belirtmektedir.

Bazı rivayetlerde "niyetleri üzere" denilirken, bazılarında "amelleri üzere" denmiştir. Keza "amelleri ve niyetleri üzere" şeklinde her ikisini zikreden rivayet de mevcuttur.

İyilere isabet eden ceza, onların günahlarına bir keffaret, derecelerine bir yükselme vesilesi olacaktır.

Beyhakî'nin Şuabu'l-İman'da kaydettiği bir rivayet bu bahsi biraz daha açmaktadır:

"Yeryüzünde kötülük zuhûr etti mi Allah içlerine belasını indirir."

"Ey Allah'ın Rasûlu! İçlerinde ibadet ehli olduğu halde mi?" denildi de,

"Evet! Ancak bilahere Allah'ın rahmetine göre diriltirler" buyurdu."

Zeyneb Bintu Cahş'tan gelen bir rivayet, cemiyette kötülüklerin galebe çalıp alenen işlenmeye başlanması durumunda İlahî cezanın geleceği belirtilir:

"Ey Allah'ın Rasûlu, aramızda sâlih kişiler olduğu halde helak mı olacağız?" diye sorunca:

"Evet! Kötülükler çoğalınca!" cevabını alır.

Bu hususu te'yîd eden bir diğer rivayet Sıddık radıyallahu anh'tan gelmiştir:

Anlattığına göre Aleyhissalâtu vesselâm'ın şöyle buyurduğunu işitmiştir:

"İnsanlar kötülüğü görünce müdahale edip düzeltmezlerse, Allah'ın, hepsini kuşatacak umumî bir ceza göndermesi yakındır."

Müslim'de gelen bir rivayette Aleyhissalâtu vesselâm buyurmuştur ki:

"Şaşılacak şey! Hakikaten ümmetimden bir kısım insanlar Kureyş'ten Beyt'e sığınmış bir adam için, Beyt'e doğru hareket ederler. Çöle vardıklarında bunlar yere batırılacaklardır."

Hz. Aişe der ki: "Ey Allah'ın Rasûlu dedik, yol bazan farklı insanları biraraya getirir!"

"Evet buyurdular, onların arasında kasıtlısı, mecbur edileni, yolcusu var. Hepsi de toptan helak olurlar, ancak muhtelif yerlerden çıkarlar, Allah herbirini niyetine göre diriltir."

Alimler, bu hadislerden hareketle ölümden ıstırakın sevap ve ikâbda da ıstıraki gerektirmediği, Allah'ın gazabına uğramış milletler içerisinde sâlihlerin de bulunabileceği hükmünü çıkarmışlardır.

İbnu Ebî Cemre, iyilere de musibetin gelişini, "onların emr-i bi'l ma'ruf ve nehy-i ani'l münkerden geri kalışlarına ceza" olarak yorumlar.

Ve devamla: "Emr-i bi'l ma'ruf ve nehy-i ani'l münkerde bulunanlar hakiki mü'minlerdir. Allah onlara azab göndermez, bilakis onlar sebebiyle azabı defeder" der.

İbnu Ebî Cemre'nin bu görüşünü "Ahalisi zulme sapmadıkça hiçbir memleketi biz helâk etmeyiz" (Kasas 59) ve keza:

"Halbuki sen içlerinde olduğun halde onlara azab edecek değildir. Onlar bağışlanmalarını ister oldukları halde de Allah onlara azab edecek değildir" (Enfâl 33) gibi âyetler te'yid eder.

Diğer taraftan, münkerden men etmeyenlere de azabın şâmil olacağını te'yid eden âyetler de mevcuttur: "Allah'ın âyetlerinin inkâr edildiğini yahut onlarla alay edildiğini işittiğiniz zaman, onlar başka bir söze dalıncaya kadar onlarla beraber oturmayın" (Nisa 140).

Şu halde böylesi insanlarla oturmak nefsi tehlikeye atmak olacağından, küffârdan kaçmak meşru addedilmiştir. Bu emir, küffârın söz ve fiillerinden rahatsız olanlar içindir. Onlara yardımcı olan, onlardan razı olan, artık onlardan biri olmuştur.

Sadedinde olduğumuz hadiste, kötülöklere seyirci kalıp men etmeyenleri korkutma vardır. Seyirci kalmanın ötesinde, birkısım şahsi mütâlaalar, temelsiz yorumlar ve dünyevî menfaat hesaplarıyla zâlimlere ve kötölere müdâhanede bulunanların, kötölöklere kılıf uydurup razı ve hatta yardımcı olanların hali ne olur? Cenab-ı Hak mü'minleri böylesi fitnelerden siyânet buyursun!

İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, Akçağ Yayınları: 16/116-117.

Yazan : Abdulhakem İzzetli
PDF Hazırlayan : Ebu Ubeyde
(ebuubeyde@rocketmail.com)